

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 51:
Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre.
Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl. (Fremsat 22/10 98).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Det kan jo virke en lille smule ensformigt at sige det samme gang på gang.

Vi havde behandlingen her i Folketinget den 11. juni i år. Jeg sagde dengang, og det skal jeg gerne gentage, at regeringen er åben over for at diskutere nyordninger af ministrenes vilkår, men vi er ikke indstillet på samlet set at medvirke til en forringelse.

Vi synes, at nyordningen bør være noget, et stort flertal i Tinget er bag ved. Det har været vanskeligt at få sikret det. Jeg har prøvet at lave udkast og skitser og forslag på forskellige tidspunkter uden at kunne se et flertal.

Vi har også forstået, hvad jeg også sagde i juni måned, at Folketinget er inde i overvejelser om folketingsmedlemmernes vilkår, og at der kunne være fornuft i at se de her spørgsmål i en sammenhæng. Indtil vi ser den sammenhæng, må regeringen igen afvise dette forslag.

Helge Mortensen (S):

Vi kan nikke genkendende til forslaget. Jeg tror også, man vil kunne nikke genkendende til min ordførertale. Den vil i det store hele henholde sig til, hvad finansministeren allerede har sagt.

Det gjorde jeg også ved sidste behandling, der var den 11. juni 1998 her i Folketinget, men lad mig for god ordens skyld repetere, at vi gerne medvirker til en nyordning på de områder, som forslaget omhandler, at vi også er parat til at tage udgangspunkt i det forslag, som foreligger her, at vi skal finde en løsning, der hviler på et bredt politisk grundlag, og, som jeg nævnte den 11. juni, vi ser gerne, at dette forslag indgår som et led i en drøftelse og en ordning, hvor også Folketingets medlemmers aflønning, vilkår og vederlag indgår på samme måde, som vi her diskuterer med hensyn til ministrene, sådan at vi får en hel løsning på dette spørgsmål.

Dengang forventede vi, at der kom en drøftelse og måske en løsning hen over sommeren. Vi forventer stadig væk en løsning, og i den forbindelse kan vi tilsige vores positive medvirken til at finde en samlet løsning.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg har da også som den tidligere ordfører og finansministeren kunnet mærke et genkendelsens blik i mit eget ansigt, da jeg så forslaget.

Vi kan fortsat ikke støtte forslaget. Vi mener, at man tager ét element ud af en sammenhæng. Også Venstre vil gerne være med til en nyordning, men det kræver et bredt flertal. Den, der kan komme med et retfærdigt columbusæg, vil vi støtte.

Henning Grove (KF):

Vi vil også gerne være med til at finde en løsning på dette spørgsmål. Vi mener bare, at den løsning, der er lagt frem her, er for snæver.

Jeg kan garantere for, at vi både i Præsidiat og andre steder diskuterer lønninger til folketingsmedlemmerne, og hvordan vi får det løst på den bedste og mest rimelige måde, men der er desværre ingen lette løsninger.

Jeg har kun én bemærkning. Jeg synes også, vi skal løse spørgsmålet om hjemmehjælpsordningen til Det Radikale Venstre. Den var vi ikke tilhængere af dengang, og den hører vel også hjemme i denne sammenhæng, så vi ser frem til nogle forhandlinger. Jeg mener ikke, det er livet om at gøre, men jeg mener, at det var rart at få det på plads i løbet af et års tid.

Margrete Auken (SF):

Jeg kan trøste Fremskridtspartiet med, at ifølge den hellige skrift, bind 2, så nytter det at plage. Der er nogle plagelignelser, der fortæller, at det simpelt hen giver mening at plage.

Vi er jo i SF på væsentlige punkter enige med Fremskridtspartiet. Jeg kan også mærke, at jeg er den første på talerstolen i denne debat, der ikke repræsenterer et parti, der har pensionerede ministre på slæb. Vi har jo hele tiden sagt, at vi nok skal lade være med at røre de pensionerede ministre. Vi ved godt, at den står helt stille, hvis vi skulle komme i tanke om noget, der kunne tage noget den vej rundt. Det ved vi godt.

Så vil jeg sige, at hos os står den ikke helt stille, men vi må på den anden side også sige, at vi tilsyneladende ikke rigtig er kommet ud af stedet. Det, som bekymrer mig lidt også i

finansministerens svar her, er, at der ikke må ske noget, der bare minder om forringelser.

Denne ministerpension tilfalder tidligere ministre uanset alder, og uanset hvad de laver, så vi har altså helt unge, fuldstændig arbejdsføre og oven i købet medlemmer af Folketinget, som får pension. Der er nogle, der er på alder med mine børn omtrent, som altså er tillagt en ministerpension oven i alt det andet. Hvis vi skal lave så store lønstigninger til folketingsmedlemmerne, som jeg jo kan høre ligger i det her, og som ligger i, at man har en ministerpension med sig, tror jeg altså, at det hele vil gå i baglås.

Jeg kan godt mærke, at vi er udsat for en vis pression med det med at få folketingsmedlemmernes vederlag op. Jeg synes ikke, det er nødvendigt, og jeg håber, vi kan få håndteret sagen, uden at vi er nødt til at lave store lønforhøjelser til alle 179 herinde. Men vi venter spændt på de store partier – de er jo store, nogle af dem er det endnu, i hvert fald. De påberåber sig hele tiden, at vi skal være et meget stort flertal, og det er jo dem selv. Vi håber så på, at de finder på noget, som gør, at vi kan være bekendt at komme ud i byen og fortælle, at Folketinget altså er holdt op med at give statsforsørgelse til unge mennesker, der udmærket kan klare sig ved almindeligt, godt, solidt arbejde.

Poul Nødgaard (DF):

Nu var det jo rart, hvis finansministeren hørte, hvad jeg nu vil sige, for jeg tror, jeg nogenlunde ordret kan huske, hvad finansministeren sagde, da vi for et års tid siden behandlede det selv-samme forslag, som vi behandler i dag.

Finansministeren sagde: Det er rigtigt alt det, der står i det her forslag. Der bør ses på de ting, men, sagde finansministeren, når jeg taler med de forskellige politikere om det, så er det, som om de ikke vil noget alligevel, når det kommer til stykket. Nogenlunde ordret husker jeg det, som det blev sagt.

Jeg synes, at tiden nu er ved at være fremme til, at vi skal have ændret de her ting. Det, som mange går rigtig forkert af, er, at man ligesom gør sådan, fordi man tror, at der skal tages noget fra nogen. Det er der jo slet ikke tale om. Der er tale om, at hvis man kunne blive enige om noget a la det, der står i dette forslag, så bliver hverken hr. Melchior eller andre gode folk herinde ramt økonomisk af det. Det skal alene være noget, der gælder for fremtiden, eventuelt efter et kommende folketingsvalg.

For nogle år siden blev der lavet en lovændring her i Folketinget, således at borgmestre, der gik af som borgmestre i en alder af 43-44-45 år, fordi de kom til som borgmestre meget hurtigt, ikke længere kunne få pension, før de var 60 år. I øjeblikket har vi en 3-4-5 stykker som folketingsmedlemmer herinde, der er tidligere borgmestre, og som er i en ung alder, og som oppebærer pension. Den lovændring kunne man få lavet med et snuptag, således at tidligere borgmestre tidligst kan få pension, når de bliver 60 år.

Så er mit spørgsmål til finansministeren: Hvorfor pokker kan man så ikke også lave det sådan, at ministre først kan oppebære pension fra det 60. år? Stadig væk de ministre, der bliver nye ministre fra en eller anden dato og så fremover.

Så er der alt det andet, der står i lovforslaget. Det er også ganske glimrende, men specielt det med pensionerne synes jeg, vi skulle se at få løst i en fart, og hvis finansministeren har den fornødne vilje og lyst til det her, er jeg sikker på, at det kunne gennemføres.

Så en varm anbefaling af det foreliggende forslag. Det burde have været gennemført for længst, og det tror jeg også retsindige mennesker i dette Folketing vil kunne indse.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil undtagelsesvis tillade mig lidt oplæsning. Det er kun to små spaltelinjer. De lyder sådan:

»For ikke at optage Tingets tid og for ikke at optage spalteleads i Folketingstidende skal jeg henvise til, hvad jeg på CD's vegne sagde den 13. november 1997, da forslaget sidst – jeg ved ikke for hvilken gang – var til behandling her i Tinget. Jeg tror, det kommer fra det parti, der i sin tid lancerede begrebet papirusseri.

Jeg holder mig altså til det, jeg sagde sidst, og i øvrigt er CD selvfølgelig meget interesseret i atter en gang at drøfte sagen med Folketingets formand og Præsidiets og i Udvalget for Forretningsordenen og at se den i en større sammenhæng.«

Citatet er, hvad der ikke kan overraske meget, hvad jeg selv sagde. Det findes i Folketingstidende 1997-98, 2. samling, den 11. juni 1998 på side 1803. Og som de opmærksomme lyttere vil have bemærket, er det altså i dag nøjagtig 1-års-dagen for, at vi næstsidste gang diskuterede det forslag, som altså inden for et

år tre gange har stået på Folketingets dagsorden.

Så kan fru Auken tale om plageri, så meget hun vil. Jeg synes altså, at papirusseri er alt for venligt et ord at betegne dette her forslag med.

Dette genbrug, som jeg har tilladt mig, synes jeg er brugbart også i dag, men det skal da ikke hindre, at jeg også netop har gentaget, at CD gerne vil drøfte sagen, og jeg opfordrer faktisk Folketingets Præsidium og det Udvalg for Forretningsordenen, som jeg selv har den ære at sidde i, til at tage sagen op i en større sammenhæng, som flere ordførere har været inde på.

Vi bør ikke have denne føljeton hvert halve år både i huset her og i bladene rundtomkring om folketingsmedlemmers og ministres aflønninger. Vi er jo ellers ret beslutningsdygtige i dette Ting, men det er som om, når det gælder vore egne forhold, og især når der er kroner med i spillet, bliver vi åh, så bange og åh, så nervøse i stedet for at være en lille smule beslutsomme. Det er det, min opfordring gælder at vi bør blive.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Til en videreførelse af de almindelige plageinstrukser går det jo ud på, at hvis man skal have succes med at plage, skal der være en sprække. Hvis ikke der er nogen sprække, har man ikke nogen glæde af det.

Men der er jo en sprække, og finansministeren lover os hver gang, at nu skal de nok prøve at gøre noget ved det, og de store partier osv., og så ved jeg – og det er ikke, fordi jeg har sporet lyst til at rose Fremskridtspartiet – at hvis ikke denne sag hele tiden er på dagsordenen, bliver den glemt, også i løbet af 5 minutter. Det er jo helt tydeligt at høre de store partier sige, at vi skal være enige og vi skal sådan og vi skal sådan, og den står helt stille.

Derfor er plagestrategien her at være det, som på udenlandsk hedder »a pain in the arse«, sådan at man bliver nødt til at forholde sig til det hele tiden, og på et eller andet tidspunkt tror jeg der bliver udvist så megen handlekraft også hos de store partier, at der kommer til at ske noget, for de kan ikke være det her bekendt.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg overlader da gerne betegnelsen plageånd til forslagsstillerne og til fru Margrete Auken. Hun må gerne bære betegnelsen plageånd, og jeg har

ikke spor imod folk, der plager, men det har én forudsætning, og det er, at det, der plages om, har nogen væsentlighed.

Dette her hører til i bijouteriafdelingen og næsten i skuffen derunder. Plag endelig, når det gælder en sag, der virkelig er gavnlig for nogen. Det kan man altså ikke lige sige her. Jeg har jo også sluttet min egen tale med at sige: Jeg så gerne noget mere beslutsomhed, så vi kan få det afgjort én gang for alle og ikke behøver at have det på dagsordenen mere. Men at være stolt af at plage i bagatelsager må man nu have mangel på sager for at glæde sig over.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har undladt at tage de tidligere ordførertaler med herop, for det er jo netop, som hr. Arne Melchior sagde, præcis 1 år siden, vi næstsidste gang behandlede dette forslag og altså også igen for ca. et halvt år siden.

Det Radikale Venstre har megen sympati for enkeltelementer i forslaget. F.eks. synes vi, det er helt rimeligt, at man først får en ministerpension, når man er over 60 år. Vi synes også, der vil være meget zweck i at overføre aflønningen af ministre til ministerierne eller til regeringen i stedet for at have den i Folketinget, og der er mange ting her, som vi meget gerne vil hjælpe til med at få opklaret og få udredt.

Men det er lidt svært, når vi står, her gang på gang at høre på, at det altså er de store partier, der ikke rykker sig, det er Præsidiets, der ikke kan få hul på den her diskussion, og derfor skal der også fra radikal side lyde en opfordring til, at de store partier med Socialdemokratiet i spidsen sætter sig for at løse det her problem.

For os spiller det ingen rolle, om det bliver i dag eller i morgen eller om en uge, men på et eller andet tidspunkt ville det jo være rart, når vi får det her spørgsmål igen, igen og igen, så at kunne se, at nu var der sket noget siden sidst. Det ville være dejligt, at man ikke skulle holde den samme tale for fjerde, femte og sjette gang.

Jette Gottlieb (EL):

Det mest karakteristiske ved den her sag er netop, at der ikke sker en smule overhovedet, og der er ingen tvivl om, at det er dynen af forenede ministerpartier, som ikke kan blive enige om, hvordan det her skal laves om.

Det er oplagt urimeligt, og alle kan se det, at man som minister får pension og løn og alting oven i hinanden, uanset at man kun har været minister i ét år og ikke er mere end 27 år. Alle

kan se det, alle synes, det er urimeligt, og man kan godt forstå, at befolkningen også synes, det er urimeligt, men der er ingen, der tør løfte en finger for at lave om på det.

Derfor synes jeg, at de her forenede ministerpartier skulle tage og love en deadline for den ualmindelig gode vilje, som de altid præsterer på talerstolen, når de først står heroppe. Jeg synes, de forenede ministerpartier skal bestemme sig til enten at finde en løsning i denne folketingssamling eller acceptere, at man finder løsningen dér, hvor man kan finde den.

Jeg kan jo tydeligt høre et flertal, som kan markere en klar stillingtagen til spørgsmålet om at gøre ministerpensionen til en alderspension på lige fod med alle andre pensioner, altså så den først kan udbetales, når man er 60 år, og til forskellige andre af de tiltag, der er foreslået her. Jeg synes, det vigtigste i denne debat, som vi får her en gang om året, er, at vi nu får en deadline fra de forenede ministerpartier.

Jann Sjørnsen (KRF):

I relation til den sidste ordfører vil jeg da sige som repræsentant for et af de forenede ministerpartier, at vi fra Kristeligt Folkepartis side absolut gerne vil medvirke til, at vi får løst de problemer, der kredser omkring ministerpension.

Derudover skal jeg i øvrigt henholde mig til, hvad jeg sagde i sidste folketingsamling, hvor vi jo også diskuterede dette forslag, som diskuteres igen i dag, og hvor jeg gav udtryk for, at vi var positivt indstillet over for det af Fremskridtspartiet fremsatte forslag, og det er vi såmænd fortsat. Kan vi ikke nå til andet, vil vi kunne støtte det, og så vil vi da får løst de problemer, der er.

Vi er såmænd ganske positivt indstillet over for Fremskridtspartiets sigte her. Vi synes, det er utroligt, at vi til stadighed skal have denne debat i Folketinget, en debat, som er yderst relevant, og hvor man må sige, at hvis vi ikke får klaret problemerne i denne folketingsamling, vil den rimeligvis komme igen, fordi der er nogle åbenlyse urimeligheder ved den måde, som ministerpensioner osv. bliver tildelt på i dag.

Så et absolut positivt tilsagn fra Kristeligt Folkepartis side i det fortsatte arbejde, hvad enten det er Fremskridtspartiet, der leder det, eller det er nogle af de forenede ministerpartier, der tager teten.

Formanden:

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kim Behnke.

Kim Behnke (FP):

Det er nu ved at være 5 år siden, at en kreds af gruppeformænd i dette høje Ting gik sammen og underskrev en erklæring, som forklarede, at der var ingen grund til at vedtage Fremskridtspartiets daværende forslag om ændringer i reglerne om vederlag og pension til ministre, fordi man fandt, at nu var tiden inde til, at der skulle findes en varig løsning.

Siden da har vi kunnet konstatere, at viljen er der: den bliver udtalt, den bliver gentaget, og den bliver oven i købet styrket, men hver gang sagen går fra en førstebehandling her i Folketingssalen og til det fortsatte arbejde i Udvalget for Forretningsordenen, sker der ikke mere. Det er alene derfor, at vi fra Fremskridtspartiets side bliver ved med at genfremsætte forslaget.

Der er flere, der har bebrejdet os, at vi genfremsætter forslaget, men vi glæder os også over, at der i dag er nogle, der faktisk takker os for, at vi har sat det på dagsordenen igen.

Hr. Melchior var inde på, at Folketinget jo i så mange andre sammenhænge er et nok så handlekraftigt forum, og det skal jeg love for, for gælder det overenskomstforhandlinger for næsten den samlede danske arbejderstand, ja, så kan Folketinget i løbet af meget kort tid både første-, anden- og tredjebehandle et indgreb i overenskomsten, og skal vi have sendt soldater ud af landet, ja, så kan man med meget kort varsel vedtage i Folketinget, at det gør man.

Så det er ikke mangel på handlekraft, Folketinget har. Ikke desto mindre fejrer vi altså nu femåret for, at gruppeformændene fra alle de største partier gik sammen og erklærede, at nu skulle der ske noget. Sidste gang vi havde sagen til behandling, kom finansministeren med det udsagn, at han da gerne medvirkede til en løsning, og jeg kunne forstå på finansministerens tale i dag, at der oven i købet er blevet produceret indtil flere udkast fra finansministerens hånd, men at det ikke har været muligt at finde det, man kalder et bredt flertal.

Socialdemokratiets ordfører, hr. Helge Mortensen, erklærede, at Socialdemokratiet så sandelig gerne vil være med til at finde en løsning, men, blev det fra flere ordføreres side påpeget, det forslag, der ligger fra Fremskridtspartiet, er ikke den rigtige løsning.

Dertil er vi så nødt til at replicere: Hvad er så den rigtige løsning? Vi er indtil videre det eneste parti, der har formuleret et løsningsforslag. Alle andre partier nøjes med at erklære, at de er enige i, at der er et problem, og at de gerne vil være med til at løse problemet, men det holder selvfølgelig ikke i længden, og derfor håber vi, at Udvalget for Forretningsordenen under kyndig ledelse af Folketingets formand vil benytte denne gentagne chance til at få sagen bragt på dagsordenen og få sagen til at finde sin løsning.

Så skal Fremskridtspartiet holde op med at genfremsætte sit forslag, og så vil den undrende befolkning kunne se, at Folketinget også er handlekraftigt, når det gælder Folketingets medlemmers egne forhold og specielt de forhold, der gør sig gældende for personer, der tidligere har været ministre.

Med den velvilje, vi har sporet i dag, en velvilje, som Folketingets formand har overværet, kan vi ikke andet end forvente, at dette bliver lykkens gang, det bliver den gang, hvor forslaget nyder fremme i den ene eller den anden form og vi får sagen bragt til afslutning, sådan at dette gamle problem finder sin løsning. Så skal vi lade være med at trætte Folketinget med flere genfremsættelser, og så skal hr. Melchior slippe for at genoplæse de taler, som hr. Melchior har holdt så mange gange tidligere, og hvis indhold jo ikke er blevet dårligere af at blive gentaget på samme måde som dette forslag.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Nu fattede jeg mig jo i stor korthed indledningsvis, fordi vi uægtelig har haft debatten før, men jeg vil egentlig godt som en af dem, der efterhånden har ramt alle de lofter, der kan findes på pensionsoptjening som politiker, og som er beskyttet af grundloven mod enhver fremtidig ændring, komme med en principiel bemærkning om det her:

Der skal efter min mening sættes en tyk streg under, at der ikke er nogen som helst grund til, at dette Folketings medlemmer skal forringe vilkårene for sig selv eller for nogen medlemmer af Folketinget eller for nogen ministre, for de vilkår er ikke kurfyrstelige. En hvilken som helst mellemstor erhvervsleder i dette land er bedre aflønnet end de politikere, der har det største ansvar her i landet.

Det, man kan diskutere, er, om det er skruet nutidigt sammen, om man hellere skulle give,

jeg havde nær sagt, en bedre løn, en fratrædelsessum, som man jo har i erhvervslivet, og så selvfølgelig til gengæld ikke udbetale noget, man kalder pension, frem til det 60. år. Men det er efter min opfattelse den sammenhæng, det skal ses i, og der er ingen som helst grund til, at dette lands politikere skal dukke nakken og sige: Undskyld, vi er for højt lønnet.

Jeg konstaterede i øvrigt ved sidste debat, at fru Kirsten Jacobsens drivkraft i dette forslag var en vrangopfattelse på 50 pct. om, hvad ministre faktisk får i løn.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 57: Forslag til lov om ændring af lov om apoteksvirksomhed. (Apotekeres tavshedspligt, offentliggørelse og videregivelse af oplysninger fra lægemiddelstatistikken, magistrelle lægemidler m.v.).

Af sundhedsministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 28/10 98).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Forslaget er en genfremsættelse. Men jeg vil alligevel fremhæve, at ændringerne i forslaget gør det muligt under betryggende forhold at komme store problemer til livs, bl.a. receptrytteri.

Med den lempelse af tavshedspligten for apotekeren og dennes stedfortræder, der her foreslås, vil det være muligt for dem at informere den receptudskrivende læge eller egen